SAYI 28
2 TEMMUZ 1975
Fiyatı: 100 kr.
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
Adres : P.K. 68
ZONGULDAK

İŞÇİ DAVASI

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan her şeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler. İşçilere fabrika şartları hakkında bir kaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece bir kaç zavallı aydındır.»

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

Ambargoyu bir ceza olarak gören

Sermaye sözcüleri ABD'ye akıl veriyor

«Şu Amerikalılar çılgın mıdır, nedir? Yaptıklarına bakınız. Olacak şey değil. Onarım için Amerika'ya gönderilmesi gereken uçaklarımızı bile geri vermeyeceklermiş.»
(Necati Zincirkıran - Günaydın - 27.6.1975)

AMERİKALILAR ÇILGIN DEĞİLDİR

Türkiye'nin siyasi iktidarları ve onların başındaki sözcüleri şunları söylüyorlar :

«Ey Amerika! Sen çıkarlarını bilmiyorsun. Biz senin çıkarlarını senden iyi biliyoruz. Senin bize askeri malzeme vermemen bizim değil, senin çıkarlarına aykırıdır. Gel, etme - gitme, bu çılgın kararından vazgeç. Üstelik biz seninle kırk yıllık dostuz. İnsan dostunu cezalandırır mı? Ayrıca hayat felsefelerimiz de aynı değil mi.»

Koskoca Amerikan Kongresi, Amerika'nın çıkarlarını bilmiyor da biz biliyoruz. Ona akıl öğretiyoruz. Sonra kongre bizim aklımızı beğenmeyip kendi bildiğini okuyunca, aklımız karışıyor. Buna bir anlam veremiyoruz. «Bu Amerikalılar ne yaptıklarını bilmiyorlar, çıldırmışlar» diyoruz.

Zaten insanoğlu böyledir. Bir işe aklı ermedi mi ya «Allahın hikmeti» der geçer ya da karşısındakine «deli» der.

Elbette ki Amerikalılar çıldırmadılar. Ama bizim aklımızın karıştığı ve olanlardan bir şey anlamadığımız muhakkak. Oysaki mesele hiç de o kadar karışık değil.

AMERİKA NE YAPMAK İSTİYOR

1 — Amerika öncelikle, dünya kapitalist sisteminin korunması için gerekli olan askeri masrafların yükünü diğer kapitalist ülkeler arasında paylaştırmak istiyor. Diğer kapitalist ülkelerde savaş sanayileri kurulmasını, böylece onlara savaş malzemesi ve savaş teknolojisi satmak istiyor. Bunun içindir ki Amerika dünyanın bir çok bölgelerindeki üslerini kaldırmakta, kara ordularını geri çekmektedir.

Amerika bize ve diğer kapitalist ülkelere şunu söylemektedir :

«Yeteri kadar güçlendin. Artık kendini idare edecek gücün var. Bugüne kadar sermayeni ve siyasi iktidarını korumak için gerekli yardımı yaptım. Bu yardım ikimizin de çıkarınaydı. Meseleyi sadece benim çıkarım varmış gibi koyma. Artık kendi sermayeni ve siyasi iktidarını korumak için gerekli silahlanmayı kendi imkanlarınla sağlıyabilirsin.

Kaldı ki tercih hakkın yok. Nasıl olsa bana kızıp sosyalist sisteme geçecek halin yok. Kapitalist sistem içinde kaldıkça istediğin kadar bana küfür et. Hatta kendi halkına şirin görünmek ve vaziyeti kurtarmak için «Ben Amerikan düşmanıyım» diye propaganda yapabilirsin. Önemli olan senin kapitalist sistem içinde kalmandır. Senin çıkarın da buna bağlıdır. Boş yere çığlıklar atma.

2 — Amerika değişen dünya şartları içinde Ortadoğuda yeni bir denge kurulmasını istemektedir. Bu dengenin içinde Kıbrıs'ın şimdiki durumda kalması vardır. Arap - İsrail çatışmasının son bulması ve bir Filistin devletinin kurulması vardır. İşte istediği bu dengeyi kurabilmek için elindeki bütün imkanları kullanmaktadır. Bunlardan biri ise silah vermek veya satmaktır.

Kıbrıs'a, bizim müdahelede bulunmamız tamamen Amerika'nın çıkarlarına uygundur. Bizim müdahalemiz Amerika'ya rağmen olmamıştır. Tam tersine onun isteğiyle hatta desteğiyle olmuştur. Onun içindir ki İnönü zamanında kullandırılmayan uçaklar bu sefer kullandırılmıştır. Hatta Yunanistan'ın müdahalesi bile önlenmiştir. Ancak biz «vur» deyince «öldürdük.» Biraz ileri gittik. Kıbrısta öyle bir durum olmalıdır ki hem Yunanistan, hem Amerika hem de dünya kamuoyu buna razı gelmelidir. Bunu sağlamak için hem bizim hem de Yunanistan'ın bazı tavizler vermesi gerekmektedir ve bu tavizler verilecektir. Amerika bizi buna zorlamaktadır.

TÜRKİYE AMBARGONUN KALDIRILMASINI SAĞLAMAYA MECBURDUR

Türkiyede siyasi iktidarda kim olursa olsun, ambargonun kaldırılmasını sağlamağa mecburdur. Bunu, sermaye sınıfı partilerinin iç politikada bir kahramanlık haline getirmesi ve «kim daha fazla Amerika'ya karşıdır» yarışması haline dökmesi tamamen ikiyüzlü bir siyasettir. Demirel de olsa, Ecevit de olsa, bu ambargonun kalkması için gerekli taviz verilecektir. Çünkü Türk ordusu, her bakımdan Amerika'ya bağımlıdır. Önce silahlar bakımından bağımlıdır. Ordunun kullandığı tüfekten, uçağa kadar bütün silahlar ve bunların cephaneleri Amerikan malıdır. Amerikadan gerekli silah ve malzeme alınamazsa, Türk ordusu değil savaş, eğitim bile yapamaz. Altı ay sonra bütün ordu olduğu yerde çakılı kalır. Nitekim başbakan Demirel :

«kendi paramızla aldığımız yedek parçaların teslim edilmediğini, tamir edilmesi gereken uçakların Amerika'ya gönderilemediğini» söylemiştir.

İkinci olarak ordu, Amerikan sistemi bir eğitim yapmaktadır.

Ordu, tamamen Amerikan sistemine göre organize edilmiştir. Bütün bunlar kullanılan silaha bağımlıdır.

Bu durumda Türk ordusunun Amerikan silahlarından tamamen vazgeçmesi ve başka bir sisteme geçmesi kısa vadede imkansızdır.

Amerika bu durumu elbette çok iyi bilmektedir. Onun içindir ki, hangi siyasi iktidar olursa olsun, ambargonun kalkmasını sağlamaya mecburdur. Ancak ambargodan sonra artık bedava yardımın olmıyacağı ve ancak parası verilen silahların alınabileceği açıktır. Ve sermaye sınıfı iktidarları bu parayı vermeğe mecburdurlar.

Bu durumun sermaye partileri arasında eleştiri konusu yapılması aldatmacadır. «Taviz verdi, verilmedi» lafları edilmesi dürüst olmıyan hareketlerdir.

NE OLACAK

Kıbrıs'ta tarafların kamu oyunu tatmin edici bir anlaşma sağlanacaktır. Bu anlaşmanın sağlanması için gerekli tavizler verilecektir. Türk ordusu Amerikan silahları almaya devam edecektir.

Ancak bir kısım ilerici demokratlara ve CHP'lilere göre, bu anlaşma Demirel zamanında olursa, bunun adı : «Demirel Kıbrıs'ı sattı» olacaktır. Eğer aynı anlaşma Ecevit zamanında olursa, bunun adı: «Ecevit Amerika'yı dize getirdi» olacaktır.

Oysaki durum ne biridir ne de diğeri, Türkiye kapitalist sistem içinde kaldıkça, sermaye sınıfının partileri, ambargoyu kaldırmağa ve bunun için gerekli tavizleri vermeğe mecburdurlar.

LEOPAR II Tankı : Amerikan teknolojisi ve Alman yapımı. Amerika, «artık kendi paranızla alın» diyor.

Demirel hükümeti nasıl yaşıyor

Demirel bugün çeşitli çevreler tarafından "istenmeyen adam" durumundadır. İşveren örgütlerinin sözcüleri bütün büyük işçi hareketlerinin Demirel zamanına rastlamasından şikayetçidir

Demirel hükümeti kurmaya hazırlanırken önünde çeşitli sorunlar vardı. O zaman İŞÇİ DAVASI şöyle yazmıştı : «Demirel hükümeti meclisten güven oyu aldığı taktirde şunları yapacaktır : [illegible] Demirel liderliğindeki AP kadroları iktidarın nimet ve fırsatlarına alışmıştır. Demirel'in ilk işi bu kadrolarına iktidarın nimet ve fırsatlarını açmak olacaktır. Milliyetçi Cephenin diğer partileri de bu yağmadan nasiplerini alabilmek için birbirleriyle yarış edeceklerdir.» (İ. Davası, sayı 14)

Gerçekten Demirel hükümeti öncelikle bu işi yapmıştır. İktidara gelir gelmez, TRT dahil, devletin bütün kademelerine kendi adamlarını yerleştirmeye başlamıştır. Üst kademelerden başlayan bu değiştirme işlemleri halen bütün hızıyla ve alt kademelere doğru devam etmektedir. Bu arada Cephenin diğer partileri de, özellikle MSP kendi adamlarını kilit yerlere koymak için büyük çaba göstermekte hatta AP'lileri bile atlatmaya çalışmaktadır.

Ekonomik alanda ise, şöyle yazmıştık : «Irmak hükümeti sermayeye karşı görevini yerine ge[illegible]tirmiştir. Gerekli zamlar yapılmış, yeni vergiler öngören bütçe meclisin onayından geçmiştir. Şimdi Demirel halk adamı pozlarında ortaya çıkacaktır. Elindeki bütün kaynakları kısa dönemde piyasada ferahlık yaratmak için kullanacaktır. Sonra da 'piyasaya bolluk getirdi' diyerek ve siyasi iktidarı elinde tutarak kaybettiği oyları kazanabilmek umuduyla seçime gidecektir.»

Gerçekten de hükümet, tam anlamıyla «Seçim ekonomisi» uygulamaktadır. Pamukta, buğdayda, ilâçta, gübrede sermaye sahiplerine bütçeden açık verme pahasına büyük destekler yapılmıştır. Ayrıca, uluslararası alanda tüketim maddelerindeki pahalılık hızının düşmesine rastlayan iktidar dönemini iyi değerlendiren hükümet yokluklara son verebilmiştir. Böylece siyasal bilinçten yoksun kitleler önünde itibar kazanmıştır.

Sosyal alanda da şöyle demiştik : «Demirel'in ikinci işi işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesini bastırmak için emrindeki bütün kolluk kuvvetleriyle işçi sınıfının üzerine saldırmak olacaktır.»

Hükümetin bu konuda şimdilik kendisine duyulan kuşkuları doğrulayacak bir adımı olmamıştır. Hatta bu dönemde İzmir'de «Kanunsuz» olarak nitelendirdiği greve hükümet önemli bir tepkide bulunamamıştır. Ancak hükümetin «Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununda» bazı değişiklikler yaparak demokratik hakları kısıtlama peşinde olduğu görülmektedir.

Son olarak Demirel Hükümetinin akıbeti hakkında şunları yazmıştık; «Demirel Hükümeti uzun süre ayakta kalamaz. Kendisi ne kadar istemiş olursa olsun, emperyalist kapitalizmin ve onunla bütünleşen yerli büyük sermayenin çıkarlarını geliştiremez.»

Gerçekten Demirel bugün çeşitli çevreler tarafından «istenmeyen adam» durumundadır. İşveren örgütlerinin sözcüleri bütün büyük işçi hareketlerinin Demirel zamanına rastlamasından şikâyetçidir. Emperyalist ülkelerin siyaset adamları her fırsatta Türkiye'nin başbakanı olarak Ecevit'i görmek istediklerini belli etmektedirler. Türkiye'nin şehirleri; küçük burjuvalar, aydınlar, memurlar, işçiler Demirel iktidarını tutmamaktadır.

Yerli tekelci sermaye, üretim güçlerini geliştireceğini bilmesine rağmen, sosyal patlamaları önliyeceğine güvenmediği için Demirel'i desteklememektedir.

Bütün bunlar karşısında Demirel iktidarın daha kaç hafta süreceği gerçekten merak konusudur.

MC Hükümetin Başbakanı S. Demirel

DUYURU

Gazetemiz İŞÇİ DAVASI bugüne kadar 28 sayı çıkmıştır. Her sayıdan ortalama olarak 1500 tane basılmıştır. Gazetenin baskı giderleri satış gelirlerinden fazla tutmuştur. Maliyet ile satış arasındaki bu olumsuz fark İŞÇİ DAVASI'na inanan okurlarımızın katkılarıyla karşılanmıştır. Gazetemiz çıktığından beri okurlarımızdan sıcak ilgi görmüştür.

Gazetemiz bugün yeni bir uygulamaya gitmektedir. Gazetemiz yaz ayları süresince ayda bir çıkacaktır. Gazetemiz bu süre içinde hem maddi imkanlarını geliştirmeye çalışacak, hem de önümüzdeki dönemde daha dolu ve doyurucu çıkmak üzere hazırlanacaktır. Bu arada önemli konularda araştırma ve broşür çalışmaları da yapılacaktır.

**Okurlarımızın durumu anlayışla karşılayacaklarını umarız.
Saygılarımızla.**

C.G.T.
ve YABANCI İŞÇİLER

CGT: Genel-İş Konfederasyonu
Fransa'nın en büyük sendikası

SENDİKA NE DEMEKTİR

Kapitalist toplumlarda işçiler patronlar için iş yerlerinde çalışırlar. Onlar tarafından sömürülürler. Bu gerçek karşısında yani patronların sömürüleri karşısında işçilerin patronlara karşı kendi menfaatlerini korumak için birleşmelerinde büyük faydalar görülür.

SENDİKA işçilerin, ücretle çalışan diğer emekçilerin (öğretmen, memur, yazar, mühendis gibi) patronlara karşı menfaatlerini korumak için kendi istekleri ile kurmuş oldukları **MESLEK BİRLİĞİDİR.** Daha açık bir ifadeyle sendika kendi aralarında birleşen işçilerin patronlara karşı olan mücadelelerinde başarıya ulaşmak, çıkarlarını en iyi şekilde korumak için İŞÇİLER tarafından belirli ölçüler içinde aidat ödemeleriyle meydana gelir.

Küçük miktarlar olarak yapılan bu aidat ödemeleri, sendikaları patronlarla olan mücadelede güçlü kılar. Kendi üyelerinin çıkarlarını en iyi şekilde patronlara karşı korumak için imkânlar sağlar.

SENDİKAYA ÜYE OLMAK NEDEN GEREKLİDİR?

FRANSA'da, diğer kapitalist ülkelerde mesela Türkiye'de olduğu gibi işçiler ve ücretle çalışanlar sınıfı, sermaye sınıf tarafından yani büyük fabrika, banka, ticaret şirketlerine sahip patronlar tarafından yönetilir. İşçi sınıfını yöneten bu sermaye sınıfı, kendi aralarında işçilerin ortak çıkarlarına karşı birleşirler, teşkilatlanırlar. Meclislerden işçi sınıfına karşı daha az ücret vermek, işgüvenliği ile fazla ilgilenmemek, hayat pahalılığına karşı işçilerin haklı olarak daha fazla ücret istemelerine karşı koyan çeşitli kanunları kendi çıkarlarına en uygun biçimde çıkarmaya çalışırlar.

Patronların işçilerin çıkarlarına karşı olarak teşkilatlandıkları bir araya geldikleri bir düzende, İŞÇİLERİN DE PATRONLARA KARŞI KENDİ ÖZ ÇIKARLARINI SAVUNAN SENDİKALARDA birleşmelerinde büyük faydalar vardır. Patronlara karşı olan bu menfaat mücadelelerinin daha başarılı, daha faydalı olması bütün işçilerin gerçekten kendi çıkarlarını koruyan sendikalarla çok büyük sayılarda örgütlenmelerini gerektirir.

Gerçekten de ücretle çalışanların patronlara karşı çıkarlarını koruyan sendikalara işçilerin küçük bir kısmının üye olması sendikanın işçi çıkarlarını patronlara karşı korumasını, savunmasını zayıf düşürür. Hangi meslekten, hangi çalışma derecesinden, hangi dinden, hangi milletten, hangi siyasi görüşten olurlarsa olsunlar, ücretle çalışanların SENDİKALARDA BİRLEŞMELERİ onların çalışma ve alın teri haklarıdır, hatta en önemli ÖDEVLERİDİR.

CGT'li Fransız işçileri bir genel grev sırasında

Patronlar ve yabancı işçiler

PATRONLAR YABANCI İŞÇİLERİN SENDİKALI OLMASINA İYİ GÖZLE BAKARLAR MI?

Bu sorunun cevabı şüphesiz ki hayırdır. Ayrıca patronlar sadece yabancı işçilerin sendikalı olmasına değil, aynı zamanda Fransız işçilerin de sendikalı olmasına karşıdırlar. Patronlara karşı verilen sendikal mücadele geliştikçe patronlar işçilere CGT'ye kayıt olmamaları için baskı yaparlar. Bu da CGT'nin işçilerin emrinde PATRONA KARŞI EN İYİ MÜCADELEYİ VEREN BİR SENDİKA OLDUĞUNU İSPATLAMAKTADIR.

BİR İŞÇİ SENDİKALI OLMADAN HAKKINI ARAYABİLİR Mİ?

İşçilerin elde ettikleri bütün haklar, onların şimdiye kadar patronlara karşı yaptıkları amansız mücadelelerin bir sonucudur. Çünkü patronlar hiçbir zaman işçilere hiçbir hakkı isteyerek vermezler. Ancak işçiler PATRONLARA KAŞI AMANSIZ BİR GÜÇLE MÜCADELE EDEREK HAKLARINI ALIRLAR. İşçilerin bu gücü, üretimdeki yerlerinden, bulundukları yerin doldurulmaz öneminden ve onların çokluğundan gelmektedir. Tek bir işçi kendisini sömüren patrona karşı tek başına mücadele edemez. Oysa tek tek işçilerin birleşmiş gücü hep birlikte hareketle, patronlardan haklarını rahatlıkla koparır. Bu gücün, daha etkin ve güçlü olması için SENDİKA ÖRGÜTLENMESİ LAZIMDIR.

Diğer taraftan sendika işçilere, patronlara karşı mücadele usullerini, iş kanunlarının, iş hukukunu, toplu sözleşme usullerini öğretir. Üyelerini işyerinde ve iş mahkemelerinde patronlara karşı savunur.

FRANSA'DA SENDİKALAR

Fransa'da izledikleri amaçlar ve sendika kavramı içinde sendikal faaliyetlerle tanımlanan birçok sendikal kuruluş vardır. Öz de sendika kavramına uygun tek bir sendika vardır. O da 1895 yılında kurulan CGT sendikasıdır. Fransa'da mevcut diğer işçi sendikalarının toplam üyesi kadar üyesi vardır. Fransa'da işçilerin kendi çıkarları bakımından en çok güvendikleri sendika CGT'dir. Ama bugün Fransa'da bir gerçek olarak parçalanmış gördüğümüz, ASLINDA BİR TEK AMAÇDA BİRLEŞMESİ GEREKEN SENDİKAL FAALİYET son yıllarda gittikçe güçlenen patronların oyunları sonucu ortaya çıkmıştır. Patronlar işçilerin sendikalaşma çabalarını güçsüz hale getirmek için çeşitli oyunlara başvurmuşlardır. En sonunda Fransa'da sendikal faaliyetleri parçalamışlardır. Bu bakımdan bugünün bir gerçeği olarak Fransa'da sendikal faaliyetlerin dayandırıldığı görüşler iki gurupta toplanabilir.

I — REFORMCU, PATRONLA İŞBİRLİĞİ İÇİNDE OLAN SENDİKACI GÖRÜŞ

Bu görüş sendikanın işçi menfaatlarına karşı sorumluluğu ile çelişki halindedir. Bu sendikalar kapitalist sistemde işçilerin çıkarına önemli bir değişiklik düşünmezler. Hatta işçileri patronların sistemi olan kapitalist sistemle birleştirmek isterler. Bu sendikalar kapitalist sistemle, işçi çıkarlarının herzaman çatışacağını ve sömürü olmadan kapitalist sistemin yürüyemiyeceğini göz önüne almazlar. Bu yüzden bu görüşteki sendikacılar işçinin yanında değil PATRONUN YANINDADIRLAR.

II — SINIF MÜCADELESİ GÖRÜŞÜNDE OLAN SENDİKALAR

CGT sendikası sınıf mücadelesi görüşünde olan sendikadır. Son yıllarda işçileri sömürerek yükselen kapitalist sistem yani patronlar işçilerin mücadelesi karşısında sıkışmışlardır. İşçilerin alın terlerinin hakkı olan isteklerine boyun eğmişlerdir.

Bununla beraber patronlar kaybettikleri şeyleri geri almak için olanca gayreti göstermektedirler.

İşçiler kapitalist sömürünün acısını bizzat çekerler. İşçiler en tabii haklarını isterken patronlar bu hakları kısıtlamak için çaba gösterirler. Tüm bunlar kapitalist sömürü sisteminin ortadan kaldırılmasını gerektirir. Patronların tüm çabalarına karşı CGT sendikası işçilerin öz sendikal haklarını savunurken aynı zamanda kapitalist sistem yerine FRANSA'da sosyalist bir sistemin kurulmasını istemektedir.

YABANCI İŞÇİLER

Fransa'da halen 2 milyon 200 bin yabancı işçi vardır. Ve bu işçiler kapitalist sistem tarafından emilircesine sömürülmektedir. Buna karşılık yabancı işçiler Fransa'da horlanırlar en kötü işlerde çalıştırılırlar.

Oysa Fransa'da tüm işçilerin sendikası olan CGT sendikası; Fransa'nın zenginleşmesine çok büyük katkılarda bulunan yabancı işçilerle Fransız işçilerinin aynı haklara sahip olmasını sürekli olarak savunur. Fakat bu yabancı işçi, yerli işçi ayrıcalığını kaldırma amacı gerçekte kapitalist sistemin sürekli bir şekilde ortaya koyduğu milliyet ırk ayrımı gibi nedenlerle gerçekleştirilememektedir. Yabancı işçiler Fransa'da yaratılan değerlerin çok büyük bir kısmını bizzat yaratmaktadırlar. Örneğin, 1970 yılında yabancı işçilerin gayri safi milli hasılaya katkısı 166 milyar Türk lirasıdır.

Bütün bunlardan dolayı yabancı işçilerin patrona karşı mücadeledeki yeri CGT sendikasıdır.

FRANSA'DA PATRONLAR YABANCI İŞÇİLERLE FRANSIZ İŞÇİLERİ ARASINDA AYRIM YAPARLAR MI?

Patronlar işçileri kendi aralarında bölmek için sürekli uğraşırlar. Onları daha fazla sömürebilmek için yabancı işçiler ve yerli işçiler arasında ırkçı bir hava içinde farklı ücretler uygularlar. Tüm bu oyunları bilen CGT sendikası bütün yabancı işçileri Fransız işçilerle birlikte patronlara karşı mücadele edebilmeleri için CGT sendikasına kayıt olmaya çağırır. Bu çağrıda ırk ve din ayrımı gözetilmez.

CGT'nin izlediği yol

Herşeyden önce, kağıt üzerinde de olsa yabancı işçi haklarının büyük bir kısmı Fransız işçilerinin aynıdır; Örnek verilirse ücretler, istihdam (kullanım), nitelik, sendikalara kayıt olma, grev yapma, sosyal sigorta hakları gibi...

Ancak ne olursa olsun, bu haklar ve çıkarlar için mücadelenin bütün işçileri de ilgilendireceği de açıktır. Yine kağıt üzerinde de olsa, yabancı işçilerin, özellikle kendilerini ilgilendiren yasal eşitlik vs. gibi birtakım hakları da vardır.

CGT sendikası bunlarla yetinmemektedir. Yabancı işçilerin haklarının bütününün, derli toplu bir işçi statüsü içinde ele alıp, ortaya konmasını hükümetten istemektedir. Bu yabancı işçi statüsü CGT açısından, yabancı işçilerin haklarının bütününü içine alan kanuni bir güvence şeklinde de olmalıdır. Bu çok haklı istek ancak Fransız ve yabancı işçilerin birlikte mücadelesi ile elde edilecektir.

Diğer taraftan CGT sendikası yabancı işçilere onların öz dilinde Fransa'da geçen, olup biten olayları anlatan, bu memleketin öz gerçeklerini veren gazetelerde çıkarmaktadır. Yabancı işçilerin kendi ülkeleriyle bağlantılarını koparmamak için de çalışmalar yapmaktadır. Ayrıca CGT yabancı işçilerin her alandaki güçlüklerini çözecek bilgileri, patronlarla olan anlaşmazlıklarda onların takınmaları gereken tavırları; Yabancı işçilere anlatmaya onları iş mahkemelerinde avukatlarıyla savunmaya hazırdır.

CGT SENDİKASINA NASIL KAYIT OLUNUR?

Bu iş çok kolaydır. Verilen kayıt bültenini doldurmak, onu CGT sendikasının bölge birliğine posta ile yollamak veya elle götürmek yeterlidir. O zaman sendika kartını da hemen alabilecektir.

Sendika aidatı aylık ücretine göre değişmektedir. «Yalnız yabancı işçilerin şundan iyice emin olması lazımdır; CGT sendikasına kayıt olmak, CGT sendikası ile kayıt olan yabancı işçi arasında kalacak bir meseledir. Patronla yabancı işçi arasında bir ANLAŞMAZLIK ÇIKINCAYA KADAR, patronun ister yabancı ister yerli olsun bir İŞÇİNİN CGT SENDİKASINA KAYIT OLDUĞUNDAN HİÇBİR ZAMAN HABERİ OLMAZ. İşçi çok düşük olan sendika aidatını işletmedeki sendika temsilcisine yada bölge birliğine bizzat kendi cebinden öder. **Sendika aidatı hiçbir zaman patronun ödeme fişlerinden kesilerek alınmaz.»**

(KAYNAK CGT'nin Yabancı işçiler için yayınladığı broşür)

ESKİ KANUNA GÖRE KIDEM TAZMİNATININ ÖZELLİKLERİ NELERDİ?

Eski kanuna göre işçi, çalıştığı her yıl için 15 günlük ücreti tutarında kıdem tazminatına hak kazanıyordu. Ancak işçinin bu kıdem tazminatına hak kazanabilmesi için şu şartlar gerekiyordu :

1 — Bir işyerinde en az 3 yıl çalışmış olmak.

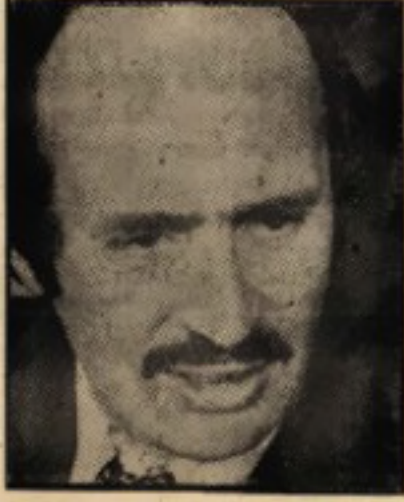
2 — İş Kanununun 17. maddesinin 2. bendine göre kusurlu sayılan bir hareket sebebiyle işten çıkarılmış olmamak.

3 — Kendi isteğiyle işten ayrılmış olmak.

Kıdem tazminatı işçinin yıpranma bedelidir

- KIDEM TAZMİNATLARINA HAK KAZANABİLMEK İÇİN, İŞÇİLERİN BİR İŞ YERİNDE ÇALIŞMALARI GEREKEN SÜRE 3 YILDAN 1 YILA İNDİRİLMİŞTİR.
- KIDEM TAZMİNATINA ESAS OLAN SÜRE 15 GÜNDEN 30 GÜNE ÇIKARILMIŞTIR.
- KIDEM TAZMİNATINA ESAS OLACAK 30 GÜNLÜK ÜCRET TUTARININ HER YIL İÇİN NAZARA ALINACAK MİKTARI, GÜNLÜK ASGARİ ÜCRETİN 30 GÜNLÜK TUTARININ 7,5 KATINDAN FAZLA OLMAYACAKTIR. KABUL EDİLEN BU ŞEKLE GÖRE, ASGARİ ÜCRETLER DEĞİŞTİKÇE, KIDEM TAZMİNATININ TAVANI DA DEĞİŞECEKTİR.
- İŞVERENİN SORUMLULUĞU ALTINDA VE SADECE YAŞLILIK, EMEKLİLİK, MALÜLLÜK, ÖLÜM VE TOPTAN ÖDEME HALLERİNE MAHSUS OLMAK KAYDIYLA YÜZDE 51 HİSSEDEN FAZLASI DEVLETE AİT BİR BANKADA KIDEM TAZMİNATI İLE İLGİLİ BİR FON KURULACAKTIR. İŞVERENLER, HER YIL ÇALIŞTIRDIĞI İŞÇİNİN SON AYLIĞI ÜZERİNDEN 30 GÜNLÜK TUTARINI BU FONA YATIRACAKTIR.
- 30 GÜNLÜK SÜRENİN BAŞLANGIÇ TARİHİ 1 ŞUBAT 1974 OLACAKTIR.
- KIDEM TAZMİNATININ HESAPLANMASI İŞÇİNİN SON ÜCRETİ ÜZERİNDEN YAPILACAKTIR.

YENİ KANUNA KARŞI

Resimde kıdem süresinin 3 yıldan 1 yıla indirilmesine şiddetle karşı çıkan İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin görülüyor.

İşverenler ne diyor?

HALİT NARİN (İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı) : «Kıdem tazminatı kanun tasarısının, eski hükümetçe (CHP - MSP Hükümeti) hazırlanan tasarıdan büyük farkı yoktur. Tasarı hür teşebbüsü yok etmek amacıyla hazırlanmıştır. Tasarı bugünkü biçimiyle kanunlaşırsa küçük sanayi ve ticaret kuruluşları piyasadan silinecektir. Tasarı şu şekilde değiştirilmelidir :

1 — Değişiklikler kanunun yayınlanmasından sonra uygulanmalı, bunların hiç biri geçmiş hizmet sürelerini kapsamamalıdır.

2 — Kıdem süresi 3 yılda kalmalıdır.

3 — Kıdem tazminatları memur haklarının üstüne çıkmayan bir nakdi tavanla sınırlandırılmalıdır.

4 — İşçi istihdamındaki serbestliği kısıtlayan tasarı maddesi çıkarılmalıdır.

5 — Kıdem tazminatı için kurulacak fon bütün tazminat hallerini kapsamalıdır.

İLHAN KÖK (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası Genel Sekreteri) : İşçilerin eski ve ücretlerinin yüksek olduğu kuruluşlarda 15 günlük kıdem tazminatları toplamı, o sınai işletmenin sermayesini birkaç kat aşmıştır. Bu işletmeler şu veya bu nedenle kapanmak zorunda kalırsa, kıdem tazminatlarını kim ödeyecek? Türkiye'de sınai kuruluşlar genellikle yenidir. İşçilerin kıdem ortalaması henüz yüksek değildir. Oysaki eski kuruluşlarda tazminat miktarları o kuruluşun sermayesinin birkaç kat fazlasına varmaktadır. Kıdem tazminatının değişik şekli, bu sakıncalı durumu düzeltmek şöyle dursun, işletmeleri yıkıcı biçimdedir. Kıdem tazminatının yükü altında millet olarak ezilebiliriz.

Sendikacılar ne diyor?

SADIK ŞİDE (Türk-İş Genel Sekreteri) — Sadık Şide, Kıdem Tazminatı kanun tasarısında karşı oldukları noktaları şöyle özetlemiştir :

1 — Fon meselesi : Fon kurulması işçi yararına değildir. Sosyal Sigortalar Kurumuna işverenlerin 3 milyar lira pirim borcu vardır. Acaba işverenler bugün sigorta pirimleri için yaptığını yarın bu fon için yapmayacaklar mıdır? İş güvenliği bakımından da bu fon işçi yararına değildir. Kıdemli bir işçinin işten çıkarılması, tazminatın çokluğu nedeniyle yapılamazken, işveren artık bu işçiyi işten çıkarabilecek ve tazminatını gidip fondan almasını isteyecektir.

2 — Vergi meselesi : Kıdem tazminatı, işçinin, ödenmesi sonraya bırakılmış ücret parçasıdır. Bu miktara yeniden vergi ödemek zorunda değildir. Bugünkü uygulamada 12 maaş vergiden muaftır. Vergiden muaf olan kısım 24 maaş tutarına çıkarılmalıdır.

3 — 8 yıl bir iş yerinde 24 yevmiye ile çalışan bir işçi, bu işten çıkarken tazminatını almışsa, şimdi de bir fabrikada 120 lira yevmiye ile 4 yıldır çalışıyorsa, ayrılırken sadece 4 yıllık tazminat alacaktır. Bir işçinin daha önce aldıkları avans olarak kabul edilmelidir.

4 — Sınır meselesi : Kıdem tazminatında tavan sınırı getirilmesi 275 sayılı Toplu Sözleşme yasasına aykırıdır.

İSMAİL TOPKAR (Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı) — 12 yıldır sürdürülen mücadelenin sonucunda, işçilerin kıdem tazminatları 30 günün çok üzerine çıkarılmış bulunmaktadır. Mevcut Kıdem tazminatı sisteminde tavan kuralı ve fon tesisi yoktur. Getirilen bu iki yeni sistem işçilerin aleyhinedir. Mevcut Kıdem tazminatı sistemine hiçbir surette aleyhte bir değişiklik getirilmemelidir. Sadece 15 günlük kıdem tazminatı, taban olarak 30 güne çıkarılmalıdır. Ayrıca 25 yıllık kıdem tazminatı tutarı vergiden muaf tutulmalıdır.

MEHMET KILINÇ (Petkim-İş Sendikası Genel Başkanı) — «Kıdem tazminatı fonu» adı altında oluşturulacak fon, işverenin işçilere karşı olan gücüne yeni bir güç daha eklemektedir. Fonun, devletin % 51 katkısı olan bankalarda biriktirilmesi ve işverene bu fona dayanarak, kredi verilmesinin öngörülmesi iki amacı birden taşımaktadır. İşveren, işçilerin sırtından yaptığı kârla onları işten çıkarmak için fon biriktirecek ve ayrıca devlet işçi çıkarımı için işverene kredi verecektir.

NİZAMETTİN ÖZKAN (Zonguldan Maden İşçileri Sendikası Genel Başk. Vek.) — Gazetemiz sahibine verdiği demeçte, kıdem tazminatı konusunda şunları söylemiştir :

— Kendi isteğiyle ayrılan veya işverenin attığı işçiler de kıdem tazminatı alabilmelidir.

— İşçi bir gün bile çalışmış olsa tazminat alabilmelidir.

— Tavan ilkesinin getirilmesi işçilerin aleyhinedir.

— Fon kurulması muğlaktır, işçilerin denetiminde olmayacaktır. Paraların nereye gideceği belli değildir.

YORUM

Büyük sermayenin kredi imkanı arttırılıyor

Kıdem tazminatında yapılan değişiklikle «fon» esası getirilmiştir. Bu fon esasına göre işverenler, her yıl sonunda, çalıştırdıkları işçilerin 30 günlük ücret tutarını kıdem tazminatı karşılığı olarak fon'a yatıracaklardır. Fon'lar, yüzde 51 hissesi devlet'e ait olan bir bankada toplanacaktır. Yarıdan fazla hissesi devlete ait olduğu halde bankada toplanan bu fon'un kontrolu işverenlerin elinde olacaktır.

Kıdem tazminatının karşılığı olarak yılda 10 milyar lira civarında para bu fon'da toplanacaktır. Daha sonraki yıllar bu miktar daha da artacaktır. Böylece büyük sermaye sahipleri için Sosyal Sigortalar Kurumu gibi, ama ondan daha büyük kredi deposu yaratılmış olacaktır. Çünkü, bu fon'a büyük - küçük çok sayıda işveren, 4 milyona yakın sigortalı işçi için para yatıracağı halde, bu paraları kredi olarak kullanacak olanlar az sayıdaki büyük sermaye sahipleri olacaktır. Amaç, küçük işletmelerden büyük sanayi kuruluşlarına kaynak transferi yapmaktır. Dolayısıyla, küçük işletmeleri tasfiye edip tekelleşmeyi arttıracak bir uygulama getirilmiş olacaktır.

Kıdem tazminatı fonuna devletin de bir banka kurup yüzde 51 hisse ile katılmasının nedeni ise, sermaye sahiplerinin kaynakları bolca kullanmaları halinde kıdem tazminatlarına teminat sağlamak içindir.

İŞÇİ DAVASI

Kıdem tazminatı kanunu nasıl olmalıdır

Kapitalist üretimin gerçekleşmesinde iki temel unsur vardır. Bir: Üretim araçları, ki bunlar fabrikalar, makineler, iş aletleri, hammaddeler vs. dir. İki: İşçinin iş gücü.

Bunların herikisi birden kapitalistin sermayesini meydana getirir. Birincisi değişmeyen sermaye, ikincisi değişen sermayedir. Ve biri olmadan üretim gerçekleşemez.

Sermaye sahibi, değişmeyen sermayesi için, yani fabrikalar, makineler, iş aletleri için, yıpranma bedelini (amortisman) ürünlerin maliyetine ekler. Aynı şekilde kıdem tazminatı da işçinin yıpranma bedelidir. Dolayısıyla kıdem tazminatını işveren karşılamalıdır. Esasen işveren, her türlü kazancını çalışan, yıpranan ve gittikçe çalışma gücünü kaybeden işçinin sırtından çıkarmaktadır.

HER TÜRLÜ İŞTEN ÇIKMADA KIDEM TAZMİNATI ÖDENMELİDİR

Kıdem tazminatı, işçinin yıpranma bedeli olduğuna göre, işçi işten ayrıldığı her durumda kıdem tazminatı alabilmelidir. Bugün bazı sendikalar toplu sözleşmeyle «işçinin kendi isteği ile işten ayrılması halinde» kıdem tazminatı alma hakkı kazanmışlardır. Örneğin Teksif sendikası. Ancak, işveren 17 nci maddenin ikinci bendine göre işçiyi işten attığında, işçinin kıdem tazminatı alabilmesi için hiçbir sendika girişiminde bulunmamıştır.

Bu madde, «ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller» adı altında işverene, işçiyi bildirimsiz işten atma hakkı tanımaktadır. Bir kere bu madde işverenin -özellikle kıdem tazminatı ödememek için- istediği gibi kullanmasına müsait bir niteliktedir. Bu durumda, işçiyi işten atan işveren, işçinin yıpranma bedeli olan kıdem tazminatını gaspetmiş olmaktadır. Bu madde, işçi ile işveren arasındaki belki de mahkemelik bir meselede, işverene doğrudan cezalandırma hakkı tanımaktadır.

KIDEM TAZMİNATI İŞ GÜVENLİĞİNİ SAĞLAYABİLİR

Kıdem tazminatının iş güvenliği açısından da önemi vardır. İşveren kendisi için tehlikeli gördüğü işçileri 17 nci maddenin ikinci bendine uydurup, kıdem tazminatı ödemeksizin işten atabilecektir. Ayrıca, kıdem tazminatı yükünden kurtulmak için, kendisi için tehlikeli olmasa da, birçok işçiyi bu madde uyarınca işten çıkartabilecektir. Kıdem tazminatının her çeşit işten çıkarma durumlarında ödenmesi halinde, kıdem tazminatı işçiler için bir «iş güvenliği» unsuru olacaktır.

KIDEM TAZMİNATI GÜNLÜK HESAPLANMALIDIR

Kıdem tazminatı, mademki işçinin yıpranmasının karşılığıdır, o halde bunun 3 yıl ya da 1 yıl çalışma şartıyla sınırlandırılmaması gerekir. Çünkü yıpranma hergün için geçerlidir. Bu durumda kıdem tazminatının tıpkı ikramiye gibi günlük hesap edilmesi gerekir. Ayrıca, kıdem tazminatnın günlük hesap edilmesi, işverenlerin muvakkat işçi çalıştırmadaki hesaplarını bozacağı gibi, muvakkat işçileri de önemli bir haksızlıktan kurtaracaktır. İşçiler 1 gün bile çalışsalar kıdem tazminatına hak kazanmalıdırlar.

KIDEM TAZMİNATLARINDAN VERGİ KESİLMEMELİDİR

Kıdem tazminatlarının 12 maaş tutarından fazlasının vergiye tabi oluşunun izah edilir bir tarafı yoktur. Niçin 12 maaş sınırı konmuştur? İşçi, yıllarca çalışmasının sonucu aldığı kıdem tazminatından niçin bir zengin gibi yüksek oranda vergi ödemek zorunda bırakılmaktadır? Üstelik bu, çelişik bir durum da yaratmaktadır. Her iş yerinde 3-5 yıl çalışarak emekliliğini hak eden bir işçi, aldığı kıdem tazminatları için vergi ödemezken, aynı iş yerinde 25 yılını doldurmuş işçi kıdem tazminatının 12 maaştan fazlası için vergi ödemek zorunda kalmaktadır. Kıdem tazminatlarından hiçbir surette vergi kesilmemelidir.

Ayrıca, bazı sendikacıların da belirttiği gibi, emekliliğe hak kazanmış işçilerin, daha önce 3-5 yıl çalışıp, parça parça aldıkları kıdem tazminatları avans sayılmalıdır.

TAVAN SINIRI KALDIRILMALIDIR

Tavan sınırı konması halinde, işçilerin toplu sözleşme ile kıdem tazminatlarını arttırmaları sınırlandırılmış olacaktır. Her yıl için kıdem tazminatının toplu sözleşme ile 50 güne, 60 güne vs. çıkması bir şey ifade etmeyecektir. Çünkü sınırı geçen miktar kesilecektir.

SONUÇ OLARAK...

Kıdem tazminatı kanun taslağının, yukardaki açıklamalar doğrultusunda düzenlenmesi ve kanunlaşması için sendikalar mücadele etmelidir. Türkiye'deki bütün işçileri ilgilendiren bu meselede Türk-İş ve Disk güçlerini birleştirmelidir.

ÇAYCUMA KÂĞIT İŞÇİLERİ SÖZLEŞME İÇİN HAZIRLANIYOR

SEKA Çaycuma Kağıt Fabrikası

Çaycuma (İşçi Davası) — Türkiye Selüloz ve Kağıt İşletmeleri (SEKA) işyerlerinde çalışan işçiler adına SELÜLOZ-İŞ Sendikası ile SEKA işvereni arasında yapılacak yeni dönem toplu iş sözleşmesinin hazırlıkları bitmek üzere. Toplu sözleşme görüşmeleri 1 Temmuz'da başlıyor.

SELÜLOZ-İŞ Sendikası Çaycuma Şubesi, Çaycuma Kağıt Fabrikasındaki işçilerin isteklerini tespit etmek üzere bir anket düzenledi. İşçilerin istekleri ile kendi düşüncelerini birleştiren **SELÜLOZ-İŞ** şube yönetim kurulu, sendika genel merkezine verilmek üzere bir taslak hazırladı.

ÇAYCUMA KAĞIT İŞÇİLERİ NE İSTİYOR?

SELÜLOZ-İŞ Sendikası Çaycuma Şubesi'nin açıklamasına göre işçilerin istekleri şöyle özetlenebilir :

1 — **Ücretler** — Asgari ücretler 60 lira olmalıdır. Saat ücretlerine 10 lira zam yapılmalıdır.

2 — **Sosyal Haklar ve Yardımlar** — Fazla mesailer yüzde yüz zamlı ödenmelidir. Vardiyalı çalışanlara daha fazla ücret ödenmelidir. İşçilere verilen yemeklerin miktarı ve kalitesi düzeltilmelidir. Çocuk zammı 100 liraya çıkartılmalıdır. Kıdem teşvik ikramiyeleri artırılmalıdır. Yıllık izinlere İş Kanunu'ndan fazla olarak 8 gün daha eklenmelidir. Yıllık ikramiyeler 52 günden 90 güne çıkarılmalıdır.

3 — **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği** — Geçici işçilik kaldırılmalıdır. İşverenin işçilerin çalışma yerlerini keyfi olarak değiştirmesi önlenmelidir. İşçilerin üstü başı ve dolapları aranmamalıdır. İşverenin işçileri kolayca işten çıkarmasını sağlayan hükümler toplu sözleşmeden çıkarılmalıdır. İşyeri disiplin kurulunun çalışmaları sağlam esaslara bağlanarak işverenin kuruldaki üstünlüğüne son verilmelidir. Bir hafta içinde çalışma günleri 5 güne indirilmeli, dinlenme günleri 2 güne çıkarılmalıdır.

BAŞARI İÇİN BİRLİK ŞARTTIR

Çaycuma kağıt işçilerinin yukarıda özetlediğimiz istekleri tamamen haklıdır. Ancak, bu isteklerin elde edilebilmesi için önlerindeki birtakım zorlukları aşmaları gerekmektedir. Bu isteklerin Selüloz-İş genel merkez yöneticileri tarafından kabul edilip edilmeyeceği şimdilik belli değildir.

Üstelik, genel merkez yöneticilerinin de değişmesi ihtimal dahilindedir. Temmuz ayı içinde sendikanın genel kurulu yapılacaktır. Bu da sözleşme görüşmelerini bir süre için yavaşlatacaktır. Bütün bunlardan sonra genel merkezin de işçilerin isteklerine katılması sağlansa bile herşey bitmeyecektir. Toplu sözleşme mücadelesi hedefine ulaşıncaya kadar bütün işçilerin işverene karşı bilinçli ve kararlı bir mücadele vermeleri gerekecektir. Mücadele başarıya ulaşıncaya kadar sendika yöneticilerinin sürekli olarak işçilerle ilişkilerini sıklaştırmaları, buna karşılık işçilerin de sendika yöneticilerini sürekli olarak denetim altında tutmaları şarttır.

Toprak dağıtımı Urfa'da başladı

Ötedenberi Türkiye'de siyasi çekişmelere yol açan toprak meselesi yeni bir noktaya geldi. 24 Haziran 1975 tarihinde Urfa'nın köylerinde toprak dağıtımına resmen başlandı.

Toprakların dağıtımı 1973 senesinde iktidarda bulunan AP - CGP Hükümeti tarafından çıkarılan «Toprak ve Tarım Reformu Kanunu»na göre yapılıyor. Uygulamanın törenle başlatılması için Güney-Doğu bölgesine Hükümet adına giden MHP'li Başbakan yardımcısı Türkeş Diyarbakır'da tepkiyle karşılandı. Çıkan olaylar sırasında ölen ve yaralananlar oldu. Olaylar, askeri birliklerin müdahalesiyle yatıştırılabildi.

BUGÜNE NASIL GELİNDİ

Toprak dağıtımı meselesi en azından Cumhuriyet'ten buyana gündemdedir. Cumhuriyet'in ilk yıllarında **sanayi ve ticaret sermayesi** ile **toprak sahipleri** iktidar ortaklığı kurmuşlardı. Sanayi ve Ticaret sermayesi kendi gelişimini sağlamak için toprak sahiplerinin gücünü kırmak istiyordu. Ancak Kapitalizmin o dönemdeki güçsüzlüğü yüzünden bu özlemini yerine getiremiyordu. Bu nedenle Cumhuriyet'in ilk elli yılında sınırlı olarak ve bazı bölgelerde toprak dağıtımı yapılabilmişti.

Türkiye'de kapitalist sistemin elli yıllık gelişimi içinde; toprakta **kendiliğinden** bazı çözümler oldu. Şehirlerde sanayileşmenin hızlanması yanında tarımda da kapitalist ilişkiler yaygınlaştı. Büyük çiftlikler kuruldu, Makine ve sulama tarıma girdi, Pazar için üretim önem kazandı. Bu arada köylerden şehirlere göç başladı. Üretim ilişkilerindeki bu değişme uygun olarak toprak ağası, toprak beyi, tefeci gibi kapitalizm öncesinden kalma sınıfların siyasi iktidar üzerindeki eski ağırlığı da kalmadı. Nihayet, büyük sanayi ve ticaret sermayesi (tekelci sermaye); toprak meselesine eskisinden daha köklü çözüm getirebilecek güce ulaştı. Ve 12 Mart Muhtırasından sonra kurulan Nihat Erim Hükümeti zamanında **Toprak reformu** yeniden gündeme geldi.

SON KANUN NASIL ÇIKTI

12 Mart dönemindeki Toprak Reformu tartışmaları sırasında büyük sermayenin sözcüleri arasında iki görüş ortaya çıktı.

Birinci görüş : O dönemin Başbakan yardımcısı Karaosmanoğlu tarafından savunulan bu görüş, CHP ve GP tarafından da desteklenmişti. Bu görüş sahipleri, hemen hemen bütün toprakların parçalanmasını ve dağıtılmasını istiyordu. Böylece mülkiyetin yaygınlaştırılmasını ve kapitalist sistemi destekleyecek geniş bir orta sınıf yaratılmasını düşünüyorlardı. Bu görüşe göre Küçük üreticiler arasında Kooperatifleşme teşvik edilecekti. Küçük üreticiler ürettikleri malları bu kooperatiflere teslim edecekti. Buna karşılık büyük sermayede makina ve gübre gibi tarım girdilerini bu kooperatiflere satacaktı. Böylece, toprağın parçalanması ile verimin düşmesinin önleneceği ve büyük sermaye ile küçük üretici arasındaki aracı, tefeci gibi unsurların eritileceği düşünülüyordu.

İkinci görüş : O dönem, iktidardan uzaklaştırılan AP tarafından savunulan bu görüş DP tarafından da kısmen desteklendi. Bu görüş sahipleri, verimin azalacağı gerekçesiyle bütün toprakların dağıtılmasına karşı çıkıyordu. En başta bağ, bahçe, zeytinlik gibi kapitalist çiftliklerin reform kapsamı dışına çıkarılmasını istiyordu. Ayrıca, parçalanacak toprakların belli bir büyüklükten az olmamasını istiyorlardı. Böylece, verimin düşmemesini, mülkiyet duygusunun zedelenmemesini ve eski ağırlıkları kalmasa bile topraktaki geri unsurların ürkütülmeden tasfiyesini düşünüyorlardı.

Her iki görüşte özünde büyük sermayenin çıkarlarını gözetiyordu. Amaçları; İç Pazarı genişleterek sanayi mallarına olan talebi arttırmak, tarımdan sanayi için daha ucuz ham madde sağlamak, tarımda biriken ve üretim için kullanılmayan kaynakları sanayi kesimine aktarmak ve kapitalist sistemi güçlendirmek şeklinde özetlenebilir.

Görüldüğü gibi, toprak reformu meselesi aslında büyük sermayenin çözmek istediği bir meseledir. Ancak küçük burjuva solcuları «Devrimcilik» adına büyük hayallerle toprak reformunun gönüllü savunucuları olmuştur.

Tarım işçileri Söke'de direnişe geçti

Ege Bölgesindeki tarım işçileri çoktandır büyük bir mücadele içindeler. Tarım işçileri çok ağır şartlar altında çalışıyor. Buna karşılık çok düşük ücret alıyorlar. Üstelik sosyal güvenlik namına hiçbir hakları da yok.

Gazetemiz İŞÇİ DAVASI, tarım işçilerinin haklı isteklerine geniş yer ayırdı. Tarım işçilerinin, işverenlere karşı birleşmek, sendikalarda örgütlenmek, sigortalılık hakkını kazanmak, dayıbaşı, elçi, çavuş gibi asalakları aradan kaldırmak, daha iyi şartlarda çalışmak ve yaşamak yolundaki istekleri gazetemizde yer aldı.

Son olarak, Aydın'ın Söke ilçesine bağlı Sazlıköy bucağındaki bir pamuk çiftliğinde çalışan tarım işçileri direnişe geçtiler. Pamuk çiftliğinin sahibi olan Hilmi Fırat'ın 30.000 dönüm kadar toprağı var. Çiftlikte 3 bine yakın işçi çalışıyor. İşçilerin üyesi oldukları TOPRAK-İŞ Sendikasına büyük baskı yapılıyor. Sendikanın daha önceki başkanlığını yapan iki kişi tutuklanmış olup şimdilik üçüncü bir başkan tarafından yönetilmektedir.

Tarım işçileri çalıştıkları çiftliğin sahibinden 60 lira gündelik istemiş işveren ise 47,5 liradan fazla vermeyeceğini söylemiştir. Bunun üzerine tarım işçileri tarlalara gitmeyerek çalışmayı durdurmuşlardır. Bu arada tarlalara giden yolları ve köprüleri tutarak kimseyi çiftliğe sokmamışlardır.

Direnişin başlaması üzerine Aydın valisi, Söke kaymakamı, Jandarma komutanı, emniyet amiri, belediye başkanı araya girerek işçilerin çalışmasını istemişlerdir. İşverenin 47,5 lira gündelikte ısrar etmesi üzerine işçiler işbaşı yapmaya yanaşmamışlardır. Bu sırada işveren, el altından başka bölgelerden 100 lira gündelikle işçi getirmeye kalkışmış, direnişteki işiçler bunların çalışmasına da fırsat vermemişlerdir. Tarım işçileri, haklarını alıncaya kadar işverenin her türlü bölme, parçalama oyunlarına ve baskılarına göğüs germekte kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

Çaycuma Seka'da üstüne asit dökülen bir işçi ağır şekilde yaralandı

Çaycuma (Özel) — SEKA Kağıt Fabrikasında çalışan Ziya Gökalp adındaki işçi, üzerine asit dökülmesi sonucu vücudunun muhtelif yerleri yanarak ağır şekilde yaralanmıştır.

Selüloz-İş Sendikası Çaycuma şubesi baştemsilcisi olan Ziya Gökalp, çalışma esnasında işyerinde gelişi güzel duran asit dolu hortumu kaldırırken hortumdaki açıktan damlayan asitin üzerine dökülmesi sonucu vücudunun birçok yeri yanmıştır.

Üstüne asit dökülmesi yüzünden yanarak ağır şekilde yaralanan işçi Ziya Gökalp Zonguldak Sosyal Sigortalar hastahanesine yatırılarak tedavi altına alınmıştır.

iskenderun'da bir işçi işkazasında öldü

İskenderun'da kurulan üçüncü Demir-Çelik fabrikasının montajını yapan firmaların işçilerin can güvenliğine önem vermemesi yüzünden meydana gelen işkazalarına hergün bir yenisi eklenmektedir. En son olarak ENTES adındaki firmada çalışan 24 yaşındaki ÖKKEŞ DEMİR adlı bir ışçi, kancaları kopan bir vinçten düşen demirlerin altında kalarak ölmüştür. Ölen işçinin arkadaşları SSK Hastahanesinin cenazeye gösterdiği ilgisizlik yüzünden hastane yetkililerini protesto etmişler ve hastanenin camlarını taşlamışlardır. Daha sonra işçiler, işyerlerinde işgüvenliğini sağlayacak tedbirler almadıkları için sendika yöneticilerini de protesto etmisler ve sendikacıların yolladığı çelenkleri parçalamışlardır.

GAZETENE ABONE OL

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi : Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür : Kemal Kuşhan / Yönetim Yeri : Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat : 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi : P.K. 68 — Zonguldak. Tel : 3886 / İstanbul Bürosu : Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Atalay İş hanı, No: 27 - Cağaloğlu / Abone : Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır. / Dizgi - Tertip: Başaran Matb. / Baskı: Diner Matb.